

Na večer v majniku.

Natnilo je za gore solnce. Boléstno mu je bilo zórno lice, ko je poljubilo poslednjič cvetočo zemljo, in zadnji mili žarki njegovi zdeli so se kot jadne solze lijoč se z oboka nebá na najviše vrhove in hólme po zemlji. A ločiti se je moralo kraljevo solnce. Za njim pa je priplula zlata večerna zárija vedreč ter motreč prve mrakove v tej solznej dolini.

Prelep večer! Pomladni cvet odeva dol in goro, lehno trepeče ob cvetji vir, v goščavi drobí slavec spev svoj in lahen vetrec nosi ga v lepi svet ter prevéva tajno šepetajoč naravo. Sicer vse tiho. Nè! S planine sémkaj, čuj, glasi se rog pastirski. Pozdravljeni ti glasovi! Kaj časa vže jih nismo čuli, kako dolgo vže jim niso odmevale domače gore naše! A prišel je majnik, velel je, in sedàj je čujemo

zopet in čujemo odmeve njihove, in srca nam poskakujejo radosti. Hvala ti, čarni majnik!

Veselo pevajoč poganja proti domu pastir svojo čredo. Cvetje mu kiti prsi, cvetje ovija glavo; zadovoljnost, pomladi zorne tiha sreča odseva mu z mladostnih lic.

Ljudje se vračajo s polja. Urno stopa proti domu kmetič veseleč se večernega hlada, krepkega, zdravega zraka in prijetne vonjave.

Za njim pospešuje svoje korake družica mu s svojo drobno družinico vozeč pred seboj voziček redilne pomladne trave za živino. Mudi se jej. Večerja kdaj bo še ta gotova, in drugi prihišni opravki kdaj bodo vsi v redu! A drobni otročički ne morejo stopati hitro kakor bi hotela mati. Andrejček, nò ta se lahko smeje — na vozu. A ubogi Mihee s srpom v roki hodi vže tako težko, da se samemu sebi smili. In Barbka in Urška takisto. Mala Marijca je še najpogumnejša. Vse tri vam osramotí. Brza je kot veverica. Navzlic temu, da se rada pripogne tu in tam, da natrga cvetic ter je ponese malemu Andrejčku na voziček, vendar je vedno najurnejša in prva pri vozu. In najpridnejša! Če zdrsne zdaj pa zdaj kak šop trave raz voz, takój se vam sklone pobrat ga. Pač lahko je vesela mati tako ljubega otroka.

Po vasi je polegel mir. Le tu pa tam še sedé po klopicah pred hišami sosedje in sosede razgovarjajoč se o tem in ónem ter veseleč se prekrasnega vremena. Okolo njih pa skačejo urni otroci popraševaje o tem in ónem ter takisto se radovaje po svoje.

Za prvimi mrakovi zavijó skoraj drugi gostejši mrakovi zemljo v svoje krilo. A gori na nebu vziskrava se zvezda za zvezdo prav kot v jutranjem solnci za kapljo kaplja zórna. Krasno je tako z zvezdami posuto milo nebo. Zdi se nam kakor bi srečo in blagoslov božji rosile te drobne nebne hčericice doli na mlado zemljo. Zdaj pa zdaj se utrne katera. Še jeden svitel sled za njo in — ni je več na širnem nebu, a ž njo ni več človeka v pomladnem svetu . . . Res, prelep večer! Žal, da se ga ne moremo radovati dalje. Ura bije devet, pólu deset. Tiha noč, otroci ljubi, vabi nas k pokoji.

Še jedenkrat, takó, čujmo mili slavéji glas, in virček nam zažubori še jedenkrat, glasno ob cvetji, in lahen vetrec nam zaveje v slovó.

Lehko noč!

M. Podtrojiški.

Bodi uljuden.

ek pastir je počival proti večeru v senci košatega drevesa ob cesti in piskal na piščalko večerno pesenco. Njegova čreda se je mirno pasla na zelenem travniku blizu njega.

Po cesti pride mlad rokodelčič ter jo meni tebi nič naprej maha niti da bi pozdravil veselega pastirja.

Kmalu po tem vstane pastir, zbere čredo ter jo žene proti dómu. Gredoč po cesti vidi nekaj svetlega na tleh ležati. Sklone se in pobere. Bila je listnica. Ko jo odpré, najde v njej več bankovcev in jeden državni list za 200 goldinarjev,